

A BŰN PROBLÉMÁJA

Február 8., szombat délután

Isten a szeretet. A világban található gonoszság nem tőle van, hanem nagy ellenségünktől, akinek mindig az volt a műve, hogy megrontsa az embert, meggyengítse és eltorzítsa képességeit. Isten azonban nem hagyott bennünket a bűneset utáni romlott állapotunkban. Menyyei Atyánk minden képességet elérhetővé tett, hogy helyesen irányított törekvéseikkel az emberek visszanyerhessék kezdeti tökéletességüket, és Krisztusban teljességre jutva megállhassanak. E munkában Isten elvárja, hogy megtegyük a magunkét. Az övé vagyunk – megvásárolt tulajdona. Az emberi családért Isten és Jézus Krisztus végtelen árat fizetett.

A világ Megváltója, Isten egyszülött Fia, a törvény iránti tökéletes engedelmségével, életével és jellemével visszaszerezte azt, ami a bűneset nyomán elveszett, és lehetővé tette az embernek, hogy az Ádám által megszegett igazság törvényének engedelmeskedni tudjon. Krisztus nem cserélte el isteni mivoltát emberire, hanem egyesítette az emberit és az istenit. Emberi mivoltában élte meg a törvényt az emberi család érdekében. Krisztus minden ember bűnét kifizeti, aki Őt elfogadja. Teljesen eleget tett Isten igazságszolgáltatásának. – *A keresztyén nevelés alapjai*, 429. o.

Isten nem teremtett gonoszságot, csak jót, olyat, mint Ő maga. Sátán azonban nem elégedett meg Isten akaratának ismeretével, sem annak teljesítésével. Kíváncsisága arrafelé ágaskodott, amit Isten nem látott jónak közölni vele. Nem Isten teremtette a gonoszságot, a bűnt és a halált: ezek az engedetlenség következményei voltak, amely Sátántól ered. Annak a rossznak a tudása, amely most a világban van, Sátán ravaszága által került közénk. Kemény leckék, nagy árat kell értük fizetni, az ember mégis meg akarja tanulni ezeket. Sokakat nem is lehet

meggyőzni arról, hogy jobb, ha tudatlanok maradunk bizonyos ismeretek felől, amelyek alantas kívánságokból és szentségtelen célokból fakadnak.

Ádám fiai és leányai ugyanolyan kíváncsiak és tolakodóak, mint Éva volt, amikor megkívánta a tiltott tudást. Olyan tapasztalatokhoz, olyan ismeretekhez jutunk, amelyekre Isten tervei szerint sohasem kellene szert tennünk. S most is ugyanaz a következménye, mint összüleink esetében volt: elveszítjük édeni otthonunkat. Mikor tanulják meg végre az emberek azt, ami már minden kétséget kizáróan bebizonyosodott előttük? – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 503. o.

„Az Isten szeretet.” (1Jn 4:16) Lénye, törvénye – szeretet. Ez mindig így volt, és mindig így is lesz. „[...] a magasságos és felséges, aki örökké lakozik”, akinek „[...] ösvényei örökkévalók”, nem változik. Nála „nincsen változás, vagy változásnak árnyéka” (Ésa 57:15; Hab 3:6; Jak 1:17).

A teremtő erő minden megnyilvánulása a végtelen szeretet egy-egy kifejeződése. Isten korlátlan uralma együtt jár az áldások teljességével, amelyet minden teremtett lénynek felkínál. [...]

A jó és gonosz közötti nagy küzdelem története – attól kezdve, hogy a mennyben elkezdődött, a lázadás végleges legyőzéséig, és a bűn tökéletes kiirtásáig – szintén Isten változatlan szeretetéről tesz bizonyosságot. – *Pátriárkák és próféták*, 33. o.

Február 9., vasárnap

„Nem késik el az ígérettel az Úr” (1Pt 3:9). Isten nem felejtí és nem hanyagolja el gyermekeit, csak hagyja, hogy a gonoszok kimutassák valódi jellemüket, nehogy téves fogalmaik legyenek róluk azoknak, akik követni kívánják Isten akaratát. Az igazak még azért is kerülnek a szenvedések kohójába, hogy ők maguk is megtisztuljanak; hogy példájukból mások is meglássák, milyen kézzelfogható a hit és a kegyesség; hogy következetességük kárhoztassa a gonoszt és a hitetlent.

Isten hagyja, hogy a gonosz boldoguljon, és kimutassa Istennel szembeni gyűlöletét, hogy amikor betelik gonoszságának mértéke, és elpusztul, ebben a pusztulásban mindenki Isten igazságos és irgalmas voltát ismerje fel. Az isteni bosszúállás napja sietve közeleg. Mindazok, akik áthágták Isten törvényét, és sanyargatták népét, megkapják cselekedeteik méltó büntetését. Isten minden kegyetlenséget és jogsértést

got, amit hűséges gyermekei ellen elkövettek, úgy büntet meg, mintha Krisztus ellen tették volna. – *A nagy küzdelem*, 48. o.

A ma végrehajtandó reformációs munkában szükség van Ezsdrásokra és Nehémiásokra, akik nem szépitgetik és nem mentetetik a bűnt, hanem bátran megvédik Isten méltóságát. Azok, akikre ennek a munkának a terhe nehezedik, nem hallgathatnak a gonoszság láttán, és nem takarhatják be a bűnt a hamis könyörület köpenyével. Tudják, hogy Isten nem személyválogató, és a kevés emberrel szemben gyakorolt szigor irgalmasságnak bizonyul a tömegek iránt. Azt sem felejtették el, hogy a bűn megfeddőjében Krisztus Lelkének mindig meg kell mutatkoznia. – *Próféták és királyok*, 675. o.

Rászögezték [Krisztust] a keresztre, hogy ott függjön kifesztve az ég és a föld között... Az elveszett világ dicsó Megváltója most szenved el a büntetést az Atya törvényének megrontásáért. Most váltja meg népét tulajdon vére árán.

Volt-e valaha olyan szenvedés és mérhetetlen szomorúság, mint amelyet a haldokló Üdvözítő elviselt! Atyja súlyos neheztelésének tudata tette ennyire keserűvé a poharát. Nem a testi szenvedés vetett véget olyan gyorsan Krisztus életének a kereszten, hanem a világ bűnének elviselhetetlen súlya és az Atya haragjának tudata... A tüzes kísértés, miszerint Atyja mindörökké elhagyta Őt, vezetett a metsző felkiáltáshoz a kereszten: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?”

Haláltusájában, amikor kilehelte drága lelkét, csakis a hit segítségével bizakodott abban, akinek mindenkor örömmel engedelmeskedett... Megfosztva a diadal csillogó reménységétől, hangos szóval kiáltotta: „Atyám! Kezedbe teszem a lelkemet!” (Lk 23:46) Ismerte Atyja jellemét, igaz voltát, irgalmát és hatalmas szeretetét, ezért ráhagyatkozva a kezei közé esett. – *Isten csodálatos kegyelme*, 170. o.

Február 10., hétfő

A kinyilatkoztatás számos olyan kérdést vet itt föl, melyre a legnagyobb tudósok sem tudnak megfelelni. Az írás nem azt feltételezve említi ezeket, mintha felelni tudnánk rájuk, hanem hogy Isten mély titkaira terelje figyelmünket, és ráébredsen okosságunk korlátoltságára;

hogy a mindennapi életben a véges értelmet meghaladó titkok rejlenek; hogy Isten ítéletei és szándékai kikutathatatlanok és bölcsessége meg nem fejthető. Ha Isten ki is jelenti magát, a titkozatosság sűrű felhőjébe burkolózva teszi.

Isten többet akar elrejteni magából, mint amennyit kijelent. Ha az emberek teljesen felfognák útjait, tetteit és műveit, akkor nem hinnék Istent mindenhatónak. Az embernek nem szükséges megérteni bölcsességét, indokait és céljait. Isten „útjai kikutathatatlanok” (Róm 11:33). Szeretetét sohasem tudjuk magától értetődő elvek segítségével megmagyarázni. Ha meg tudnánk, nem hinnénk, hogy rábízhatjuk örök üdvösségünket. A kételkedők azért nem akarnak hinni, mert véges értelmük nem fogja föl a végtelen hatalmat, mellyel Isten kinyilatkoztatja magát. Még az emberi test működését sem érthetjük meg teljesen. Testünk még a legokosabb embert is zavarba ejtő titkokat rejt. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1141. o.

A hit és alázat csodás leckéit tanulhatjuk meg, amint nyomon követjük Isten teremtményeivel való bánásmódját. Az Úr keveset tehet az emberek gyermekeiért, mivel tele vannak kevélységgel, hiú dicsvágygyal. Magukat magasztalják, a maguk erejét, műveltségét, bölcsességét tartják nagyra. Isten kénytelen csalódást okozni reményeiknek, meg hiúsítani terveiket, hogy megtanuljanak benne bízni. Minden képességünk, erőnk Istentől ered; semmit sem tehetünk a tőle nyert erőtől függetlenül. Hol az a férfi, nő vagy gyerek, akit ne Isten éltesse? Hol az az elhagyott hely, melyet Isten ne töltsen be? Hol az a szükség, melyet Isten kívül bárki kielégíthetne?

Az Úr azt akarja, hogy minden kötelességünkben, életünk minden ügyében Őt fogadjuk el védelmezőnkül, vezetőnkül. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1141. o.

„Ekkor megszólalt az Úr a viharban” (Jób 38:1), és kinyilatkoztatta szolgájának hatalma nagyságát. Amikor Jób megragadott egy halvány sugarat Teremtője fényéből, megutálta önmagát, akkor a porban és hamuban bűnbánatot tartott. Ezután gazdagon áldotta meg az Úr, és utolsó éveit élete legszebb időszakává tette.

Elengedhetetlenül szükségünk van reménységre és bátorságra, hogy tökéletesen tudjunk szolgálni Istennek. Ezek a hit gyümölcsei. A csüggedés bűnös és észszerűtlen dolog. Isten képes és kész „teljeseb-

ben” adni szolgálainak az erőt, amelyre szükségük van a próbatétel és megpróbáltatás idején. Talán úgy tűnik, hogy az Úr művének ellenségei jó és biztos alapokra fektették le terveiket. Isten azonban megdöntheti a legbiztosabb terveket is. Meg is dönti, amikor és ahogyan jónak látja – ha szolgálai hitét már eléggé megpróbálta. – *Próféták és királyok*, 164. o.

Február 11., kedd

Nem foghatjuk fel Isten nagyságát és bölcsességét, s nem tudjuk elképzelni azt a mérhetetlen távolságot, amely a Teremtő és kezének teremtményei közt van. Aki a mennyben lakik, a világegyetem uralkodói jogáról tartja kezében, nem a mi véges mértékünk szerint és nem a mi gondolkodásmódunk alapján ítél. Tévedünk, ha azt gondoljuk, hogy ami nekünk jelentős, Istennek is fontos, és ami nekünk apróság, az az Ő szemében is csekélység. Ha Isten képességei azonosak lennének a miénkével, akkor nem lenne dicsőbb, mint mi vagyunk. [...]

Isten a prófétái által szól hozzánk: „Hagyja el útjait a gonosz, és gondolatait a bűnös: térjen vissza az Úrhoz, mert megkönyörül rajta, Istenünkhöz, mert bőkezű a megbocsátásban. Hiszen az én gondolataim nem a ti gondolataitok, és az én útjaim nem a ti útjaitok – mondja az Úr. – Igen, amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én útjaim a ti útjaitoknál.” (Ésa 55:7–9) Tisztánlátásra van szükségünk, hogy Isten mértékével és ne a miénkkel mérhessük a bűnt. Ne emberi véleményeket vegyünk alapul, hanem Isten szavát. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 337. o.

Dávid, a zsoltáros, élete folyamán gyakran ment át érzelmi válságokon. Időnként igen boldog volt, amint bepillantást nyert Isten akaratába és útjaiba. Majd mikor Isten kegyelmének és változatlan szeretetének ellentétét pillantotta meg, akkor minden mintha a sötétség fellegébe burkolózott volna. De még a sötétségen át is Isten tulajdonságait látta. Ez bizalmat támasztott benne, és megerősítette hitét. Ám ha az élet nehézségeiről és veszélyeiről elmélkedett, annyira fenyegetőnek tűntek, hogy azt gondolta, Isten elhagyta őt a bűnei miatt. [...]

Olyan éles megvilágításban látta bűneit, hogy felkiáltott: „Ez az én gyöngeségem; mégis emlékezni fogok a felséges jobb kezének éveiről.” – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1149. o.

Mikor Dávid átgondolta Isten Izráelnek adott ígéreteit, tudva, hogy ezek végül is mindazok számára is szólnak, akiknek szükségük van rá, magára vonatkoztatta az ígéreteket, és így szólt: „Megemlékezem az Úrnak cselekedeteiről, sőt megemlékezem hajdani csodáiról.”

Hít által megragadta Istent, s ez megerősítette és bátorította őt. Bár felismerte Isten útjainak titokzatosságát, mégis bizonyos volt benne, hogy irgalmassággal és jósággal teljesek; hiszen az volt Isten jelleme, amit Mózesnek kinyilatkoztatott. [...]

Amint Dávid magáévá tette az ígéreteket és előjogokat, elhatározta, hogy nem lesz többé elhamarkodott az ítéletre, nem csügged el, s nem veti magát tehetetlen kétségbeesésbe. Amikor Isten jelleméről elmélkedett, amint az tanításaiban, türelmében, túlszárnyaló nagyságában és irgalmában előtűnt, s látta, hogy Isten cselekedeteit és csodáit nem lehet korlátozni, a lelke felbátorodott. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1149. o.

Február 12., szerda

Az önuralom gyepőlői Ádám kezébe adattak. Uralkodnia kellett volna ítélőképességén, gondolkodásán és lelkiismeretén, amivel fel lett ruházva. Isten az Édenkertbe helyezte az embert, hogy művelje és gondozza azt. „És parancsola az Úr Isten az embernek, mondván: a kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon ejéndel arról, bizony meghalsz.”

Ádám és Éva a kert bármelyik fájának gyümölcsét fogyaszthatta – egy kivételével. Csak egy tiltás létezett. A tiltott fa ugyanolyan ízletes és kívánatos volt, mint a kert többi fájának gyümölcse. Azért nevezte ezt a fát Isten a jó és gonosz tudása fájának, mert ha esznek belőle, miközben ezt megtiltotta, akkor megismerik a bűnt, és megtapasztalják az engedetlenséget. – *Confrontation*, 12. o.

Isten úgy is teremthette volna az embert, hogy ne legyen lehetősége áthágni a törvényt; megakadályozhatta volna Ádámot, hogy kinyújtsa kezét a tiltott gyümölcs felé, csakhogy ebben az esetben már nem szabad akaratból jár el. Szabad választási lehetőség nélkül engedelmsége nem önkéntes, csupán erőltetett lett volna. Így nem fejlődhetett a jelleme. Ez az állapot nem egyezhetett meg Istennek azon tervével, amit véghez akart vinni az el nem bukott világok lakóival. Az ember,

mint értelmes lény számára pedig méltatlan állapot lett volna, ami csak megerősítené Sátán azon vádját, mely szerint Isten önkényesen uralkodik. [...]

Isten az embert különleges értelmi képességekkel ruházta fel, és a lehető legerőteljesebb felhívásokkal kérte hűsége és engedelmességre. Örök boldogságának feltétele a szüntelen, teljes engedelmesség. Ha eleget tesz ennek a feltételnek, akkor az élet fájához járulhat. [...]

Míg hűséges marad Isten törvényéhez, tudása, öröme és szeretete folyamatosan gyarapodhat. Szüntelen felfedezheti az ismeret új kincseit, a boldogság forrásait, és egyre tisztább megértésre tehet szert Isten végtelen, kiapadhatatlan szeretetével kapcsolatosan. – *Conflict and Courage*, 13. o.

Mindenki elnyerheti a mennyet és elkerülheti a poklot. Az angyali seregek készen állnak, hogy a megpróbált és megkísértett lélek segítségére jöjjenek. A végtelen Isten Fia kiállta a próbát értünk. A Kálvária keresztyje mindenki számára világosan látható. Amikor elhangzik az ítélet, és az elveszettek átadatnak, hogy elszenvedjék Isten iránti tiszteletlenségük és engedetlenségük büntetését, senkinek nem lesz mentése. Senkire nézve nem szükségszerű, hogy elveszzen. Mindenki maga dönti el, hogy fejedelméül Krisztust vagy Sátánt választja. Minden ember részesülhet abban a segítségben a megpróbáltatás idején, amiben Krisztusnak része volt. A kereszt bizonyítéka annak, hogy senkinek sem szükségszerű elvesznie, és minden ember számára óriási segítség áll rendelkezésre. Választásunkon áll, hogy győzünk-e a sátáni seregek felett, vagy pedig annak erőihez csatlakozva Isten munkájának ellenlábasaivá válunk. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 96. o.

Február 13., csütörtök

Isten kiválasztott eszközei minden korszakban gyalázatot és üldözést szenvedtek az igazságért. Józsefet gyalázták és üldözték, mert erkölcsös maradt. Dávidot, Isten kiválasztott szolgáját, mint a vadat, úgy üzték ellenségei. Dánielt orozslánverembe dobták Isten iránti hűsége miatt. Jób elvesztette földi javait; a betegsége még rokonaiban és barátaiiban is undort keltett, de hűsége Isten iránt nem ingott meg. Jeremiás sem szűnt meg hirdetni az Istentől nyert igazságot, noha bizonyágtétele annyira felbőszítette a királyt és a hercegeket, hogy a szenny-

gödörbe dobatták. Istvánt megkövezték, mivel a megfeszített Krisztust prédikálta. Pált börtönbe vetették, megvesszőzték, megkövezték, és végül megölték, mert Isten hűségese követe maradt a pogányok között. [...]

Az emberi állhatatosság e példái igazolják, hogy Isten ígéretei bizonyosak, jelenléte állandó, és kegyelme megtart. Bizonyítják a hit erejét, amely ellenáll a világ hatalmának. A hit munkája, hogy a legsötétebb órákban Istenben nyugodjunk, hogy érezzük, ha bármennyire megkísért és űz is a vihar, a kormányt Atyánk tartja kezében. Csupán hit-szemünkkel tudunk fölé emelkedni a mulandó dolgoknak, hogy az örök valóságok igazi értékét helyesen becsüljük fel. – *Az apostolok története*, 575. o.

Ha tüzes kemencén kell átmenned Jézusért, az Úr ugyanúgy mellett lesz, amint a három hű ifjú mellett is ott állt Babilon tüzes kemencéjében. Akik szeretik Megváltójukat, mindenkor örvendezni fognak, ha megosztják Urukkal a megaláztatást és gyalázatot. Az Urunk iránt szívünkben égő szeretet édessé teszi az érte elviselt szenvedést.

Sátán minden korszakban üldözte Isten népét. Megkínóztatta, kivégeztette őket, a halálban mégis hódítókká váltak. Tántoríthatatlan hitükkel a Sátánnál hatalmasabbat, Istent nyilatkoztatták ki. Az ördög megkínózhatta, megölhette a testet, de a Krisztus által Istenben elrejtett életet még érinteni sem tudta... Isten gyermekei a homályon túl a dicsőségre tudtak tekinteni, s így szóltak: „Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik.” (Róm 8:18) – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 30. o.

Az ember meg akarja-e ragadni az isteni hatalmat, elszántan és állhatatosan ellene fog-e állni az ellenfélnek, amint Krisztus példát mutatott neki, mikor a kísértés pusztájában szembeszállt az ellenféllel? Isten nem mentheti meg akarata ellenére Sátán mesterkedéseinek hatalmából. Az embernek a maga emberi erejével is törekednie kell – Krisztus isteni hatalmától támogatottan –, ellenállni és győzni, bármi árat is kell fizetnie érte. Röviden, az embernek győznie kell, amint Krisztus győzött. S akkor, a győzelem által, melyet Jézus mindenható nevében előjoga kivívni, Isten örököse, Jézus Krisztus örökostársa lehet. Ez nem lenne lehetséges, ha Krisztus nem vívta volna ki az összes győzelmet. Az embernek is meg kell tennie a maga részét; neki is azzal az erővel

és kegyelemmel kell győznie, melyet Krisztus ad neki. Az embernek Jézus munkatársává kell válnia a győzelem felé törekvésben, s akkor részesülhet az Ő dicsőségében is. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 32. o.

Február 14., péntek – További tanulmányozásra

Jézushoz vezető út, „Isten szeretete az emberek iránt” című fejezet.